

Петро Юненко

ПЮ – І був такий момент. Мене то досить, ніби, тривожить таке. От другий каже, от, то неврожай був. То неправда. Врожай був дуже добрий. І хліб весь, пшениця така гарна... вивезли на елеватор. Навіть нічого для колгоспу не лишили.

Прийшло так, що не було нічого. То ми з братом ходили на поле так за, бо то, містечко мале, а кругом поля. Ходили вже весною на поле, де сніг розстав трохи і видно ті купки, що миші наносили, знаєте, собі на зиму. То ми розривали ті купки, брали те все, що там було, у такий мішок і приносили додому. Сушили, потім перетирали так, так віяли на тому. Там були всякі зерна. От і трави і ще десь, якийсь колосок там вони собі десь заховали на зиму, от лишився у них. То ми їх, можна сказати, були мишачі грабіжники, грабували миші. То приносили додому і то віяли, і пізніше такі ступки, то товкли, і мама з того варила якусь кашу, чи зупу якусь, шось таке.

І тільки тим ми вижили, що батько був..., чи то так йому прийшло, що він вирвався, бо вже пізніше з колгоспу не можна було вирватись. Мусів мати дозвіл від старости села і від колгоспного голови. І все от. А ті не хотіли дати посвідку, бо теж казали, що їм робітники потрібні. Людина не могла лишити село і виїхати. А мій батько зрозумів і зробив те раніше. Ще коли того закону не було, знаєте. І тим ми спаслися, можна сказати, що були голодні і всяко, і навіть я мав ноги пухлі, от. І тут по-під очима пухло обличчя, от. Але шо яось вижили.

Батьків брат помер і так як... Друг, другі... батькова сестра померла от.

- *Як вони називалися?*

ПЮ – Брат називався Микита, а сестра Тетяна.